

VARA-IFRED-SKOGEN

Av: Kerstin Eriksson, aug -06
Publicerad i Springertidningen nr 2 - 08

När man åker hem med sin lilla åtta-veckors valp, som är så söt, som doftar valp och med helt oanvända mjuka trampdynor samt rosa mage, är det nog inget man har den minsta tanke över - *saknad*.

Den där lilla parveln kommer tyvärr gå bort före dig. Hundar har en alldeles för snabb livscykel - och vi hänger inte med. Man borde nog tänka på det. Och att ta vara på varje dag. Samt att kanske förbereda sig, så att denna hemska och ofrånkomliga dag, inte ska bli en chock för dig.

"Aldrig att jag skaffar mig en hund till! Jag går aldrig igenom detta en gång till!", kan man höra människor säga efter det de har blivit tvungna att ta bort sin hund. Visst, jag förstår deras sorg och förtvivlan, men jag blir faktiskt arg och irriterad när jag hör detta *"aldrig mer"*. Om jag vore deras hund, och fått höra detta *"aldrig mer"* skulle jag bli... ja, kränkt. *"Här har man gjort allt för dom, varje dag i minst tio år. Borde inte alla dessa dagar av glädje vara mer värt än en fjuttig dag, då jag faktiskt behövde dem!"* Ett bevis på att alla andra dagar är värda så mycket mer, än denna enda sista dag, är ju att man inte vill vara utan dessa hunddagar, med slickar och viftande svansar. En till hund kommer förgylla och dela sitt liv med dig.

"MIN" SKOG...

En sak jag inte hade en tanke på innan jag blev hundägare, och flitig skogsvandrare, var en annan saknad...

När jag ville vara relativt säker på att få vara ifred, valde jag att ta hundpromenaden i en skog där man mycket sällan stötte på några människor. Rådjur fanns det dock gott om. Men de brukade alltid låta mig och hundarna vara. Trots att det var vi som hälsade/trängde oss på i deras hem. Ja, fast det var faktiskt en gång som vi nästan blev nedmejade av ett rådjur. Vi hade tydligen råkat skrämma upp den, och av okänd anledning rusade den iväg mot det håll vi, jag och min hund, stod. Rådjuret sprang i hundranittio mellan oss, ett avstånd på cirka drygt en meter - min stackars lilla mellanpudel ramlade nästan omkull av vinddraget! *"Vad var det?!",* undrade Baloo, och såg oroligt och skrämt omkring sig. Han hann aldrig se vad som hände.

Det är med sorg och saknad i hjärtat jag numera åker förbi min "Vara-ifred-skog". Markägaren har avverkat skogen. Den är nu ett kalhygge. Jovisst, det är/var deras skog. Det får göra vad de vill med deras ägodel.

Men... jag saknar stigarna och stenarna där hundarna hoppade upp på för en förfinad tiggning av godis samt den lilla rännen som översvämmande stigen på våren. Jag saknar myren som ibland var översvämmande, och då mycket vacker när kvällssolen speglade sig i vattnet. Det höga röda gräset (mitt favorit-gräs, trots att jag är gräspollenallergiker) svajade i de varma högsommarvindarna. Jag saknar blåbärs-stället vid stenen och bäcken där hundarna lekte i det kalla vattnet. Jag saknar också backen där hundarna så gott som alltid rusade ned i vilda tafattlekar.

Och så har vi Hugo - en gigantisk rotvälta som man med fantasi kunde likna en sagofigur. Min syster hittade på namnet. *"Tjena Hugo!",* sa jag varje gång han dök upp bakom granarna. "Näcken" som spelade fiol kom jag just på. Han hade jag nästan glömt bort! Alla andra än jag och min syster skulle kalla honom för en bit trärot (!), men vi tyckte att denna rot liknade en fiolspelande figur. Han stod varsamt uppställd mot ett träd.

I denna skog var det den första och hittills enda gång jag sett en vitpälsad hare. Det var en vinter för många år sedan.

I "Vara-ifred-skogen" tränade jag hundarna att låta rådjuren vara. Det var ett bra ställe, eftersom jag visste att det fanns så mycket vilt där. *Nåde den hund* som skrämde upp "mattes" rådjur!

"Fängelseskogen" är den skog vi numera oftast går i. Ibland blir det istället "Fängelseskogen-fast-på-andra-sidan". I "Fästingskogen" går vi enbart på vinterhalvåret (ni förstår nog varför). Men det är ganska svårt att gå där; inga bra stigar. "Min skog" (eller rättare sagt: "Brorsans skog". Han tycker det är han som har upptäckt den, därav namnet) är nu liksom "Vara-ifred-skogen" avverkad. Synd för oss - bra för skogsägaren. Och det är väl han/hon värd. "Stavaskogen" där jag bor är väl okej, men pricken över i:et saknas.

JAG SAKNAR DIG...

Utkiksplatsen uppe på berget i "Vara-ifred-skogen" har en särskild betydelse för mig - minnen av Buster, min första springer spaniel, som tråkigt nog endast blev lite drygt ett år. Jag hann aldrig riktigt känna honom. Men jag saknar dig, Buster!

Man kan komma till berget från ett annat håll, fast det är inte riktigt samma sak. Jag kanske är lite bortskämd, men när Buster, Baloo och jag gick till berget, gick vi på stigarna - inte på den lilla skogsvägen. Vi gick i samlad tropp - först matte (jag alltså), sedan Buster bärande en egenhittad pinne och sist Baloo. Nu är både Baloo, Buster *och* stigarna borta... Det skulle vara lättare att minnas om åtminstone stigarna fanns kvar!

"Nä, Storpricken, Pitbullpudeln och Lillpricken! Vi måste ta bilen, och försöka hitta en ny "vara-ifred-skog!"* Någonstans, någongång ska vi hitta den...

* Eftersom mina hundar av okänd anledning önskade vara anonyma nämner jag dem här med deras smeknamn (eller öknamn, beträffandes en av dem).